

Tôi Và Hắc Ta

Contents

Tôi Và Hắc Ta	1
1. Sợi Dây Số 1	1
2. Sợi Dây Số 2	2
3. Sợi Dây Số 3	3
4. Sợi Dây Số 4	4
5. Sợi Dây Số 5	5
6. Sợi Dây Số 6	6
7. Sợi Dây Số 7	7
8. Sợi Dây Số 8	8
9. Nút Thắt	9
10. Đút	10
11. Có Những Thứ Mặc Định Là Sẽ Dính Với Nhau (kết)	12
12. Ngoại Truyện: Thái Trinh - Nhớ	15

Tôi Và Hắc Ta

Giới thiệu

Thể loại: Hài hước, lãng mạn, shortfic Nội dung: Tôi và thằng quỷ ấy có mối quan hệ vô cùng lãng mạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-han-ta>

1. Sợi Dây Số 1

TÔI VÀ HẮC TA

Tác giả: Cúgià

Thể loại: truyện ngắn, hài hước, lãng mạn

Rating: 13+

Wanning: nếu các tênh iêu đọc thấy hay mà không cmt hay vote là tở sẽ tiêu diệt hết các cậu bằng sức mạnh của hội CB (cận bã) nhà tở đây :) Nghiêm túc đây ==”

SỢI DÂY SỐ 1

Tôi không phải là người Sài Gòn.

Tôi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường vui vẻ ở một nơi xa lắm, xa Sài Gòn lắm. Cuộc sống của tôi ở nơi đây cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ có đầy sự ăn và ngủ mà thôi.

Đến một ngày đẹp trời nọ, bố tôi bảo rằng: “Hình như một bây giờ đang là chuyển về Sài Gòn đây, nhà mình cũng chuyển theo cho xôm đi”. Lúc ấy, tôi tưởng bố chỉ đùa, hứa theo mẹ tôi cười khinh bỉ. Ai dè, ba tháng sau, nhà tôi chuyển thật. Đúng là bố tôi không thích đùa, hoặc có lẽ bố không thích bị mẹ khinh như thế nên quyết tâm chuyển nhà để giữ lại chút hình ảnh người đàn ông trụ cột trong lòng mọi người.

Ngày tôi đi, thằng nhóc hàng xóm nhà tôi – kẻ vô cùng thân thiết với tôi – khóc như điên. Tôi khinh! Là con trai, ai lại khóc trước mặt con gái bao giờ. Đồ mít ướt.

Thế là tôi đi, đi khỏi cái nơi mà tôi đã sinh ra và sống được mười một năm ấy và đến với một nơi hoàn toàn mới, hoàn toàn khác với những gì tôi tưởng tượng: Sài Gòn.

2. Sợi Dây Số 2

SỢI DÂY SỐ 2

Vào Sài Gòn rồi, tôi mới thấy ghét nó.

Nóng...

Nóng không chịu nổi...

Nóng chết mất thôi...

Thế nhưng, Sài Gòn lại rất đông vui, rất nhộn nhịp, giờ nào cũng có người chạy lăng xăng ngoài đường. Mà tôi thì thích những nơi lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Vậy nên, tôi dành cho nó một điểm cộng vậy.

...

Bố tôi xin cho tôi vào học trường X – một trường vô danh của quận 1. Từ nhà tôi đến trường có lẽ cũng là khá xa nhưng do mẹ tôi tốt tính, ngày nào cũng đèo tôi đến trường.

Ở trường cũng chẳng có gì đặc biệt, tôi trông cũng chẳng đặc biệt gì nên không có ai đặc biệt để ý đến tôi cả. Chỉ có điều, tôi nhớ thằng bạn hàng xóm của tôi quá.

Nhà hấn cạnh nhà tôi, nhà đối diện nhà tôi cũng là nhà hấn luôn. Hấn là con nhà giàu, tôi cũng là con nhà giàu, chỉ có điều kém hơn nhà hấn một ít. Tôi từng rất ghét, rất ghét cái tính nhõng nhẽo, mít ướt của hấn. Thật ra thì đối với người khác, hấn rất lì lợm, rất đáng ghét thế nhưng đối với tôi, hấn lại tỏ vẻ chẳng khác gì cô em gái bé bỏng cần được nuông chiều. Hấn đúng là đồ bệnh hoạn mà.

Tôi chẳng nhớ lần đầu tiên gặp hấn thế nào, lúc ấy trông hấn ra sao vì nhà chúng tôi vốn chơi thân từ thuở tôi còn chưa ra đời. Thế nên, chúng tôi nghiễm nhiên trở thành hàng xóm ngay từ khi chúng tôi còn ở trong bụng mẹ. Tôi thì quậy phá như đứa con trai, hấn thì mít ướt như thằng con gái mà chúng tôi lại sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm nên mẹ tôi nghiễm túc cho rằng, cá tính chúng tôi đã bị tráo đổi.

Tôi khinh!!!

Hắn đàn bà thế kia, làm sao xứng được tráo đổi tính cách với tôi chứ, tôi mạnh mẽ thế này kia mà.
Tóm lại, tôi và hắn rất thân thiết. Tôi là chị, còn hắn là em.

3. Sợi Dây Số 3

SỢI DÂY SỐ 3

Dù cho hoài niệm của tôi có nhiều đến bao nhiêu, thời gian vẫn cứ thờ ơ trôi qua.

Thoáng chốc, tôi đã vào cấp ba.

Thật sự thì tôi không hiểu cái trường hạng bét của tôi dạy kiểu gì mà cuối cùng, tôi lại đậu vào một cái trường ưu tú ở quận 1. Lũ bạn tôi thi chung vào trường này không nhiều, có lẽ vì điểm thi vào quá cao. Nói tóm lại thì chắc là do tôi giỏi đấy, ha ha ha!!!!!!

...

Ngày tôi vào làm hồ sơ nhập học chung với mẹ, tôi có gặp vài người bạn cũ. Tất cả chúng tôi đều bị phân vào những lớp khác nhau, kể lớp chuyên, người lớp thường, còn tôi, tôi học lớp chọn.

Vâng, vẫn là một mình một cõi.

Lớp học mới của tôi cũng khá đông, năm mươi người. Với cá tính dễ hòa nhập của mình, tôi nhanh chóng kết thêm nhiều bạn mới. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa có bạn thân. Kể ra cũng hay thật vì cứ nhắc đến hai từ “bạn thân” là tôi lại nghĩ ngay đến thằng nhóc hàng xóm mít ướt láo lếu của mình.

Đúng là thời gian trôi nhanh thật. Mới đó mà tôi đã mười lăm tuổi, học lớp mười.

Một ngày đẹp trời nọ, bố tôi đi họp phụ huynh cho tôi. Lúc về, thay vì ngồi chém gió về chuyện học hành của tôi như tôi tưởng, ông lại mở chuyên mục kể chuyện xưa cho tôi nghe. Chuyện là thế này:

Ngày bố tôi còn bé, bố tôi có một ông bạn hàng xóm rất thân, thân còn hơn cả tôi và “mít ướt” nữa. Họ học chung một lớp, ngồi chung một bàn, ở chung một khu, v.v... tóm lại là vô cùng thân thiết như đã nói ở trên. Sau đó thì bố tôi kể đến khi ông thi đại học, ông đậu một trường ở nơi mà tôi sinh ra còn bạn bố tôi thì lại vào Sài Gòn lập nghiệp sớm. Thật ra, bạn bố tôi cũng liều thật, một thân một mình lặn lội vào nơi đất khách quê người để bắt đầu một cuộc sống mới cho bản thân. Họ chia tay và không bao giờ gặp lại nữa. Hết truyện.

“Cho đến ngày hôm nay” – bố tôi vuốt cằm bảo. Tôi ngạc nhiên, biết vậy đừng cho bố tôi đi, cứ để mẹ đi cho rồi, như vậy thì bây giờ, tôi đỡ phải ngồi nghe ông nói nhảm biết bao.

“Bố gặp lại ông ấy à?” – tôi hỏi.

Bố tôi cười đểu, gật gù và nói “Ừ, bố bạn mày đấy”.

Tôi ngạc nhiên “Bố ai vậy bố?”.

Bố tôi gãi đầu, cố suy nghĩ một hồi lâu rồi vỗ đùi cái “bốp”: “Bố thằng nào tên Trinh”.

“...”

Sao tôi nghe giống như bố mình đang chửi thề thế nhỉ? Dù sao thì “Lớp con làm gì có thằng nào tên Trinh” – tôi đáp.

Bố tôi nhìn tôi rất lạ: “Con này nói lạ, thằng đó ngồi sau lưng mày chứ đâu”.

Tôi “...”

Sao tôi không có ấn tượng gì về cái cậu tên Trinh kia thế nhỉ? Thôi kệ, mai tôi sẽ vào hỏi cô bạn ngồi kế bên.

4. Sợi Dây Số 4

SỢI DÂY SỐ 4

Hôm sau vào lớp, tôi cố quan sát thật kỹ mọi động thái của bạn mình. Theo lý thì tôi cho rằng, bố của tên kia chắc chắn sẽ nói cho cậu ta biết cái sự thật khủng khiếp mà tôi mới biết được hôm qua. Nhưng sau một hồi lâu tỏ vẻ nguy hiểm, tôi chẳng thấy ai bất thường cả. Tôi hỏi con nhóc kế bên: “Lớp mình có ai tên Trinh?”.

Cô ấy thờ ơ đáp: “Mày nói con nhóc tổ trưởng tổ hai ấy à?”.

Tôi hỏi lại: “Là con gái à? Vậy mà bố tao nói là có thằng nào tên Trinh mới ghê”.

Nó quay sang nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ: “Trinh con trai ngồi sau lưng mày kia!”.

Tôi giật mình nhớ lại, hình như bố tôi có nói là tên đấy ngồi sau lưng tôi thì phải. Tôi vội quay lưng lại.

Ồ, một cậu con trai trông cũng khá dễ thương. Chỉ có điều, cậu ta nhìn tôi dữ tợn quá. Tôi nuốt khan, khẽ hỏi: “Cậu tên Trinh à?”.

Cậu ta không đáp, chỉ nhú mồm.

Tôi lại hỏi tiếp “B... bố cậu là bạn bố tôi phải không?”.

Cậu ta nhếch mép cười một hồi rồi nói: “Nguyễn Ngọc Thùy Dương, sinh ngày 18 tháng 12, là học sinh trường THCS X, lớp 6A1, 7A1, 8A1, 9A1, bốn năm đều ở tổ bốn, bàn áp chót, học giỏi, nói nhiều, thích bạo lực”.

Tôi choáng. Tên khốn này!!!!!! Cậu ta dám điều tra tôi sao? Mà sao cậu ta có thể điều tra về tôi kỹ càng đến đáng sợ được vậy nhỉ???

Cậu ta thấy miêng tôi há hốc, tiếp tục nói: “Phạm Thái Trinh, học sinh trường THCS X, lớp 6A1, 7A1, 8A1, 9A1, bốn năm đều ở tổ bốn” – rồi cậu ta nghiêng rằng – “bàn chót”.

Àm ầm!!! Sao nghe câu sau của cậu ta gần giống câu trước thế nhỉ? Tôi giả điên hỏi lại “Cậu nói gì vậy, khó hiểu quá”.

Cậu ta im lặng. Con nhóc ngồi cạnh tôi thì nhìn tôi khinh bỉ. Cậu bạn ngồi sau lưng cô ấy thì ngáy “khò khò”.

“Tôi ngồi sau lưng cậu bốn năm học cấp hai” – cậu ta nói với tôi, vẻ mặt lạnh lùng đến mức cùng cực – “và sắp tới là ba năm cấp ba”.

Tôi “...”

Xong rồi, phen này thì xong rồi, đến cả việc mình ngồi trước mặt ai mà tôi cũng không nhớ nổi thì tôi có vấn đề về não nặng rồi. Tôi hối hận nhìn cậu bạn tên Trinh đang vô cùng phẫn nộ với mình, cậu ta không thèm nói chuyện với tôi nữa, lấy tập ra làm bài.

Tôi quay lên, làm ngơ với ánh mắt kì thị của con nhóc ngồi kế bên rồi chậm rãi kiểm điểm lại bản thân mình...

...

Tệ thật, bố tôi mời bố tên Trinh về nhà ăn cơm.

Hôm ấy, tôi phải dậy sớm đi chợ, dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn, lao động quần quật theo lời sai bảo của chị Đại nhà tôi là mẹ. Hic hic, sao tôi còn nhỏ mà bị cha mẹ xem như ô sin trong nhà thế này? Còn cái tên Trinh kia nữa, không biết cha mẹ hắn ra sao. Tôi hy vọng bọn họ sẽ là người xa lạ. Việc gặp những người đã quen thuộc với mình bao nhiêu năm mà lại may mắn chẳng biết gì thế này thật khiến tôi bị tổn thương và đả kích trầm trọng. Ôi cái cuộc đời khỉ gió của mình!!!!!!

5. Sợ Dây Số 5

SỢI DÂY SỐ 5

Kết!!!

Một chiếc ô tô đỗ lại trước cổng nhà tôi, theo lệnh của mẹ tôi, tôi “sai” bố tôi ra mở cổng. Thế là gia đình có trụ cột vô cùng thân thiết với trụ cột nhà tôi đã có mặt tại đây. Hôm nay cũng thật đông vui quá nhỉ.

...

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi mình hoàn toàn không nhận ra bố mẹ của Thái Trinh, còn cậu ta, từ đầu tới cuối chỉ biết ra vẻ lạnh lùng với tôi. Tôi gào thét dữ dội trong lòng. Đây đâu phải là lỗi của tôi chứ!!!!!!!

Thế rồi bố tôi và bố cậu ta ngồi nói chuyện với nhau. Hai người này, tôi thật không biết họ có thật là những ông bố nghiêm túc không nữa, họ đã nói chuyện với nhau từ sáng tới chiều rồi mà vẫn có vẻ như còn nhiều muốn nói tiếp. Tôi cảm thán trong lòng rồi lên nhìn sang kế bên. Thái Trinh vẫn đang ngồi đọc cuốn sách của tôi, hoàn toàn tách biệt ra khỏi đám đông. Tôi thầm tặc lưỡi, cậu ta có vẻ quen thuộc với mấy chuyện này quá nhỉ.

Một thời gian dài ơi là dài sau, bố tôi tiễn cả nhà tên Trinh ra về. Trước khi đi, hai ông bố còn nói với nhau: “Không ngờ, con anh và con tôi lại tiếp bước, làm bạn chung lớp với nhau. Nghe thằng Trinh nhà tôi bảo con anh ngồi ngay trước mặt nó, chắc hai đứa chơi thân lắm nhỉ?”.

Tôi toát mồ hôi lạnh, chỉ biết cười trừ. Tên Trinh kia thì làm ngơ trước câu hỏi của bố cậu ta, chui tọt vào xe. Thấy vậy, bố tôi bèn nói: “Con nhà tôi mắc bệnh đáng trí, hay quên nọ quên kia lắm. Nó đâu có được phong độ như tôi ngày xưa”.

Sét đánh ngang tai. Bố à, hai câu trên, chẳng có phần nào liên quan đến nhau cả. Bố muốn giúp con thì ít ra phải nói điều gì cho hợp lý chứ. Làm gì có ai trên đời này có thể sống nhỡn nhơ qua bốn năm học mà không hề có chút kí ức nào về người ngồi ngay sau lưng mình. Thật là tội đồ mà!!!!!!!!!!

Dù sao thì với mối quan hệ lằng nhằng như vậy, tôi và Trinh buộc phải trở nên thân nhau hơn. Cuối tuần, nhà cậu ấy sẽ sang nhà tôi chơi rồi ở lại đến hôm sau. Thông thường, khi ấy, bố của Trinh sẽ đề nghị cho tôi đi ké xe đến trường nhưng tôi lại một mực từ chối. Làm gì chứ? Tôi chẳng thích gây xì căng đan với tên ấy đâu. Huống chi, mỗi lần nói chuyện với tôi, hắn chỉ biết buông lời gièm pha, làm trái tim yếu ớt của tôi như muốn biến thành cục gạch để tôi quăng vào mặt hắn. Tôi ghét hắn vô cùng.

“Này, có nghe tôi nói không đấy?” – tôi nói lần thứ n qua điện thoại, tên Trinh kia chỉ ậm ừ cho có.

“Nói cái gì? Nói lại coi, nãy giờ tôi bận chơi game” – hắn nói.

Tôi thật muốn thò tay qua chiếc điện thoại này, tát vào cái mặt dễ thương của hắn mấy phát cho thỏa nỗi lòng. Nhưng nghĩ lại, tôi đang cần nhờ hắn nên đành phải nhẹ nhàng thôi.

“Bố tôi nói tôi nhờ bố cậu mua dùm ba vé đi Đà Lạt cho nhà tôi vào cuối tuần này” – tôi nhắc lần thứ n+1.

“Ừ” – hắn nói, rồi – “Tút TUT TUT”.

Đồ khốn!!!!

Tôi quăng điện thoại lên giường, thậm nguyện rửa hắn vài câu rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, tôi bị mẹ mắng xối xả vì cái tội không chịu tắt đèn trước khi đi ngủ. Haizzz, cũng tại tên khốn kia nữa.

6. Sợi Dây Số 6

SỢI DÂY SỐ 6

Cuối tuần cuối cùng cũng đã đến, nhà tôi được nghỉ lễ 5 ngày, vui quá là vui.

Sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa đồ đạc, tôi cùng cả nhà leo lên taxi đi đến bến xe. Khi đến nơi, tôi gặp bố của tên Trinh, có lẽ là ông ấy đến đưa vé cho bố tôi. Tôi âm thầm tặc lưỡi, quả là một người bạn tận tâm, tận tình. Bố Trinh thì thăm gì đấy với bố tôi, sau đó thì bố tôi lại nhìn tôi rất đều. Chắc là lại đang nói xấu tôi đây mà!

Mặc kệ hai ông bố dở hơi ấy, tôi xách hành lý lên rồi chui tọt vào xe trước. Do nhà tôi chỉ có ba người, tôi phải ngồi một mình. Cũng may, bố Trinh đặt cho tôi chiếc ghế phía trong, như vậy thì tôi có thể ngồi cách xa chư vị tiền bối điên loạn nhà tôi và yên tâm ngủ một giấc rồi.

Đà Lạt, một thành phố được mệnh danh là có rất nhiều biệt danh: nào là thành phố hoa, thành phố ma, thành phố sương mù, v.v... Đây là lần đầu tiên tôi được đến thăm nơi ấy. Hi vọng, nó sẽ không làm tôi thất vọng.

Tôi lim dim rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

...

“Này, xuống xe kìa” – một giọng nói khó nghe vang lên bên tai tôi.

Theo phản xạ, tôi đưa tay đập vào nơi phát ra tiếng nói ấy. Chợt nhận ra tay mình đã đập lên mặt người ta, tôi giật mình bật dậy, xin lỗi rối rít.

Khi ngược mặt lên, tôi hoàn toàn hóa đá.

Tại sao anh bạn Thái Trinh lại ngồi cạnh tôi thế này????

Dường như hiểu được ánh mắt của tôi, cậu ta đáp: “Cũng tại cậu, tự nhiên nhờ bố tôi đi mua vé dùm. Kết quả, ông ấy hứng lên, đòi đặt vé luôn cho nhà tôi” – đoạn, cậu ta hất mặt sang bên kia.

Tôi nhìn theo hướng ấy. Hóa đá. Bố tôi và bố Trinh thì đang ngồi nói chuyện khí thế với nhau, mẹ tôi và mẹ Trinh thì đang ngồi nhiệt tình liếc xéo hai ông bố nhà họ. Sự việc xảy ra cũng kì diệu thật, làm tôi chẳng hiểu gì ráo.

Thái Trinh đáp: “Cũng tại cậu ngủ như heo, tôi lên tới nơi thì cậu đã ngáy khò khò như con bò rồi”.

Tôi “...”

Cách so sánh cũng dễ tiện thật.

Mà thôi, dù sao cũng lỡ rồi, tôi đành mặc kệ cho nó xảy ra tiếp vậy.

...

Sau tám tiếng đồng hồ dán mông vào ghế xe, cuối cùng, chúng tôi cũng đã đến nơi. Ấn tượng đầu tiên của tôi về Đà Lạt là: lạnh.

Đà Lạt lạnh kinh khủng, lạnh kinh hồn, lạnh đến teo cả lỗ chân lông. Chưa gì mà tôi đã cảm thấy yêu cái thành phố này biết bao, cứ như tôi đã gắn bó với nó lâu lắm rồi vậy. Thái Trinh cũng giống tôi, cậu ta rất yêu Đà Lạt.

Cậu ta nói với tôi: “Đà Lạt có lạnh thì trái tim mới ấm”.

Ban đầu, tôi thấy câu nói ấy thật lủng củng, thật dở hơi. Thế nhưng, nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc và có vẻ đau buồn của cậu ta, tôi lại chẳng dám lên tiếng móc xỉa như mọi khi.

7. Sợi Dây Số 7

SỢI DÂY SỐ 7

Đà Lạt về đêm thật đẹp.

...

...

Bốp!!!

Một cái gì đó cứng cứng đập vào đầu tôi, khá vỡ giấc ngủ ngọt ngào, ấm áp của tôi. Tôi điên lên, ngồi bật dậy.

Ôi mẹ ơi! Hết cả hồn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra Thái Trinh. Tôi quát khế vào mặt cậu ta: “Này, cậu thần kinh à? Nửa đêm nửa hôm rảnh rồi không có gì làm nên bày trò chọc phá tôi đấy à? Còn nữa, bỏ ngay cái đèn ra khỏi mặt cậu đi, nhìn ghê quá”.

Cậu ta tắt đèn rồi nói với tôi: “Đà Lạt đẹp nhất vào hai buổi: đêm và hoàng hôn. Cậu có muốn đi ngắm sao với tôi không?”.

Tôi chưa kịp mở miệng nói “Đồ điên” với cậu ta thì tay tôi đã bị kéo đi rồi. Thái Trinh khoác chiếc áo cậu ta mang theo cho tôi, cả hai cùng leo lên sân thượng của khách sạn.

Gió heo may thổi qua người chúng tôi, làm cả hai cùng không hên mà run lên bần bật. Ôi, cái tên bệnh hoạn này, đang ngủ ngon lành trong ấm áp thì không chịu, bày đặt đi ngắm sao tùm lum, làm tôi đây phải chịu khổ theo cậu.

“Này, nhìn lên trời đi chứ, làm gì mà cứ nhìn tôi hoài vậy” – Thái Trinh nhàn nhạt nói với tôi.

Tôi nghiêng răng: “Tôi còn đang bận rửa thềm cậu. Giờ tôi mới ngắm sao”.

Tôi ngược lên bầu trời Đà Lạt.

Đẹp!

Thật đẹp!

Đối với một đứa quanh năm suốt tháng chỉ biết ngắm đèn của mấy tòa nhà cao ốc rồi tưởng tượng đó là sao như tôi, bầu trời này như một điều kì diệu. Ánh trăng sáng vàng vạc. Những vì sao lấp lánh. Nhìn về phía thành phố, tôi có thể nhìn thấy thấp thoáng hồ Xuân Hương đang hắt ngược ánh đèn vào màn đêm, nhìn thấy ánh sáng lấp ló đằng sau những hàng cây đang ngủ,... Thái Trinh nói đúng, Đà Lạt đẹp nhất vào đêm.

Tôi mỉm cười, quay mặt sang, định nói với Thái Trinh cảm nhận của tôi thì bỗng cảm thấy trên môi mình ẩm ẩm. Khuôn mặt của cậu ấy đang ghé sát vào mặt tôi. Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên theo thời gian, nhịp tim cũng tăng nhanh dần đều.

Thái Trinh hôn tôi.

Cái cảm giác này vừa quen, vừa lạ.

Tôi cứ thế đứng yên, không nhúc nhích.

Thái Trinh nói với tôi: “Tôi thích cậu, đã thích hết bốn năm cấp hai, đang dự định sẽ thích tiếp ba năm cấp ba, sau đó thì dừng lại”.

Tôi nghe vậy thì choáng váng hết cả đầu óc, song vẫn lắp bắp hỏi: “T... tại sao lại dừ...”

Thái Trinh ngắt lời tôi: “Sau đó thì chuyển sang yêu luôn”.

Tôi: “...”

Cả hai cùng rơi vào trầm mặc, cùng nhìn chăm chăm lên bầu trời đầy sao. Không hiểu sao, trong lòng tôi, tôi cảm thấy có gì đó vừa nở rộ.

8. SỢI DÂY SỐ 8

SỢI DÂY SỐ 8

Và thế là màn tỏ tình bình thường nhất lịch sử đã diễn ra trên sân thượng khách sạn X, thành phố Đà Lạt, Lâm Đồng.

Tôi – nhân vật nhận được lời tỏ tình từ một tên đáng ghét – vẫn còn đang cảm thấy mơ hồ về những gì mình đã trải qua.

Thông thường thì sau khi tỏ tình, nhân vật nam chính sẽ bắt đầu có những cử chỉ, thái độ dịu dàng, thương yêu (mắc ói) đối với nhân vật nữ chính. Thế nhưng, cái tên Thái Trinh thì vẫn đối xử với tôi như thường lệ: soi móng, rửa mặt, v.v... Khi tôi hỏi cậu ta: “Tại sao lại đối xử với người mình thích như vậy” thì cậu ta chỉ đáp: “Tôi có thích hay không thích cậu thì cậu vẫn có chừng đó thứ để chê bai”.

Tôi “...”

Haizzz, tóm lại, cuộc sống tôi vẫn như xưa, có điều, tôi biết thêm một bí mật nữa mà thôi.

Ngày hôm sau, gia đình tôi và gia đình Thái Trinh quyết tâm sẽ đi thử “Khu phố đi bộ” của Đà Lạt. Mỗi tối thứ bảy, chủ nhật, Đà Lạt sẽ biến khu trung tâm gần chợ thành khu chỉ dành cho những người đi bộ. Tôi rất háo hức chờ đợi.

Thế nhưng, có lẽ là do không hợp với thời tiết, tôi bị ốm. Kết quả, Thái Trinh nói rằng mọi người hãy đi chơi đi, cậu ta sẽ ở lại chăm sóc tôi. Cả bố và mẹ tôi đều vô cùng biết ơn cậu ấy khi thoát được cái cửa ải của tôi đây. Còn tôi, hừm, tôi thấy hơi ngại khi phải ở lại trong phòng với cậu ấy.

Thú thật thì đối với tôi, Thái Trinh rất đẹp trai, rất dễ chịu trong khi đối với người khác, cậu ấy thật dễ thương, thật lạnh lùng. Nếu không phải do cái tên của cậu ấy quá ... lạ thì có thể tôi đã chấm cho cậu ấy điểm 10/10 rồi.

“Này, cậu đừng có nhìn tôi chăm chăm như vậy” – Thái Trinh lên tiếng, đoạn đặt chiếc khăn ẩm lên trán tôi.

Nghe cậu ấy nói vậy, tôi mới giật mình, vội nhắm mắt lại. Kì là thật, cả căn phòng có đến hàng trăm hướng để nhìn. Vậy mà, chỉ cần có Thái Trinh bên cạnh, mọi hướng nhìn của tôi đều chỉ là cậu ấy. Có lẽ tôi đã điên thật rồi.

“Sao im lặng vậy?” – giọng Thái Trinh trầm trầm vang lên bên tai tôi. Dựa vào hơi ấm từ câu nói ấy, tôi có thể cảm nhận rằng cậu ấy đã nằm xuống cạnh tôi.

Tim tôi đập nhanh đến mức máu dồn hết lên mặt, cảm giác như mặt mình càng lúc càng nóng. Tôi quyết định im lặng để không phải tình cờ nói ra những điều ngớ ngẩn. Thái Trinh đợi một hồi không thấy tôi đáp lại thì khẽ cười rồi nói: “Để “anh” hát cho “em” nghe nhé”.

Rồi cậu ấy hát.

Cũng không tệ, sau này cậu ấy có thể làm nghề hát dạo kiếm thêm tiền về nuôi vợ được đấy...

“Hi vọng lần này sẽ không như lần trước” – đó là câu nói cuối cùng mà tôi nghe được của “anh ấy” trước khi hoàn toàn chìm sâu vào giấc ngủ.

...

...

“Thùy Dương, mai mang truyện sang nhà trả cho tao! Không thì tao méc bố mẹ mày đấy!” – Thăng nhóc hàng xóm “mít ướ” thò đầu qua cửa sổ phòng cậu ấy – vốn đối diện với phòng tôi – hét lớn.

“Đây” – tôi đáp, đoạn quăng hết đồng truyện ấy vào đầu cậu ta. Cũng may, cửa sổ nhà cậu ấy khá lớn, truyện tôi ném qua đều chui tọt hết vào phòng.

“Đồ dê tiện! Lần sau cấm mày qua nhà tao mượn truyện nữa!” – cậu ta vừa xoa xoa cục u trên đầu, vừa mắng tôi.

Đột nhiên, mẹ “mít ướ” gọi cậu ấy, thế là cậu ấy nói với tôi: “Mày đợi tao xíu, tí tao lên chửi mày tiếp”.

“Ừ, lệ lên” – tôi đáp.

Năm phút sau...

Bốp!!!

“Thằng điên! Mày định chọi vỡ đầu tao đấy à... Ồ” – tôi giật cả mình khi người chọi đá vào đầu tôi không phải là mít ướ mà là một người khác.

Cậu ta cười cười nói với tôi: “Hóa ra nó là đá”.

Tôi ngơ ngác hỏi lại: “Cái gì là đá cơ?”.

Cậu ta cúi xuống, lấy một viên đá cảnh trong chậu cây của “mít ướ” để gần cửa sổ lên đưa cho tôi xem: “Cái này này”.

Tôi nghiêng răng ken két: “Ai mà chả biết cái đấy là đá. Mà sao tự nhiên cậu lại lấy nó chọi đầu tôi vậy?”.

Cậu ấy đáp: “Vì tôi sợ cậu ngủ sâu quá, té xuống đất thì nguy, vả lại, tôi cũng muốn xem xem cái này có thật là đá thật không. Tóm lại là tiện tay đấy mà”. Rồi cậu ta cười với tôi.

Lúc ấy, “mít ướ” mới từ dưới chạy lên, thấy tôi đang giận dữ nhìn cậu bạn của cậu ấy thì cười nói: “Thùy Dương à, mày chào bạn thân trên lớp của tao đi. Tên cậu ta là Thái Trinh đấy!”.

9. Nút Thắt

NÚT THẮT

“Thái Trinh???” – tôi cười khinh bỉ - “Bố bố mẹ cậu mong cậu là con gái hả?”.

Cậu ấy không đáp, chỉ cười nhạt. Tôi khinh! Mới có bảy tám tuổi đầu mà bày đặt làm ra vẻ người lớn. Tôi chẳng thích cậu ta tí nào.

Tuy nhiên, cậu ta là bạn thân rất thân của “mít ướ” trong khi tôi cũng là bạn hàng xóm rất hàng xóm của cậu ấy, vậy nên, ba chúng tôi bắt đầu chơi thân từ đấy. Thái Trinh, cái tên nói lên tất cả. Cậu ta có cái tính soi mói, móc xia, cái giọng điệu chua ngoa không thể tả được của một đứa con gái. Hễ gặp mặt tôi là cậu ấy lại kiểm chuyện để cả hai đứa cùng cãi lộn. Tôi và cậu ta đích thực là oan gia mà!!! >3

Tôi bị bệnh từ nhỏ nên bố mẹ tôi rất ít khi cho tôi ra ngoài chơi. Mẹ tôi nói: “Con mà ốm thì không ổn đâu. Con cứ ở nhà đi cho thiên hạ nó nhờ”. Đối mặt với tình yêu thương, bảo bọc ấy của bố mẹ, tôi đành ngậm ngùi ở trong xóm sống cho qua ngày. Có thể nói, những người bạn duy nhất mà tôi có được là “mít ướ” và... e hèm, Thái Trinh. Haizz, cái số tôi rõ chán!

Thế rồi vào một ngày nọ đẹp trời, tôi bị ốm.

Khi ấy, cả nhà tôi vô cùng lo lắng, thậm chí là lo lắng một cách thái quá. Thiết nghĩ, đó chẳng qua chỉ là một cơn sốt, nhiệt độ cơ thể tăng lên một thời gian, sau đó thì giảm xuống, mọi thứ lại trở về như bình thường. Lúc ấy, người đến thăm tôi không nhiều, chỉ có “mít ướ” và cha mẹ cậu ấy. Tôi cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc khi luôn có những người như vậy bên cạnh mình.

Tuy nhiên...

Không hiểu sao, tôi lại chỉ muốn gặp Thái Trinh.

Tôi nói với “mít ứt”: “Tên Thái Trinh này tệ thật, tao bị bệnh mà nó chỉ biết nằm phơi thây ở nhà, không thèm đến thăm tao”.

“mít ứt” bắt đầu dĩ trả lời: “Nhà nó chuyển đi Sài Gòn rồi, mới chuyển từ hôm qua thì hôm nay mày bệnh. Nó bảo tao đừng nói ày biết, nó sợ mày điên lên sẽ đánh tao”.

Tôi với tay lấy chiếc gối, cố dùng sức mà đập vào đầu “mít ứt”, giận dữ nói: “Sao mày không nói cho tao biết? Tao thân với mày từ khi còn nằm trong bụng mẹ, tao là chị sinh đôi kết nghĩa của mày, tại sao mày chỉ nghe lời thằng bạn thân đó của mày thôi hả?”.

“mít ứt” meo meo trả lời: “Tại mày hay xúc động. Mỗi lần mày xúc động là lại lên cơn, đánh tao như đánh chó”.

Tôi bó tay, quăng gối sang một bên, không thèm nói chuyện với cậu ấy nữa. “mít ứt” có cố nói chuyện với tôi thêm vài câu nhưng tôi đã quay mặt vào tường giả điếc, không thèm nói chuyện với cậu ta nữa. Một lát sau, cậu ta bỏ đi.

Còn tôi, đối diện tôi là bức tường lạnh lẽo và hình ảnh của tên nhóc Thái Trinh.

Cơn sốt ấy hành hạ tôi ròng rã một tuần liền. Trong suốt những ngày ấy, đầu tôi đau lên đau xuống không biết bao nhiêu lần, mẹ tôi khóc theo tôi không biết bao nhiêu lần. Tóm lại là tôi rất khổ sở.

Nhưng sau khi cơn sốt ấy qua đi, tôi lại trở lại là con nhóc Thùy Dương bình thường, chỉ có điều, trong đầu tôi đã không còn chút gì hình bóng của ai đó.

Vài năm sau...

Bố tôi cuối cùng cũng đã quyết định chuyển nhà xuống Sài Gòn. Tôi không biết nhiều về nơi ấy, chỉ biết rằng mình muốn đến nơi ấy. Bố tôi xin cho tôi vào học tại một trường cấp hai vô danh trong cái quận trù trù sò nhất thành phố: quận 1. Với điểm số của mình, tôi được xếp vào lớp 6A1.

Ngày học đầu tiên của tôi rất thú vị. Tôi làm quen rất nhiều bạn mới. Tôi cảm thấy người Sài Gòn có điều gì đó rất thú vị: vừa hòa nhã, vừa biến thái. Ví dụ cụ thể cho điều ấy chính là cậu bạn ngồi sau lưng tôi. Từ cái ngày đầu tiên gặp tôi, cậu ấy đã không thể rời mắt khỏi tôi rồi. Tôi âm thầm thở dài trong lòng. Làm gì có ai thể hiện sự ngưỡng mộ một cách công khai như cậu ta chứ!

Nhưng vì phép lịch sự đối với cái khuôn mặt xinh xắn của cậu ta, tôi đành phải làm quen: “Chào cậu, tôi tên Nguyễn Ngọc Thùy Dương, học sinh mới chuyển từ vùng khác đến” – và không quên ban phát cho cậu ta một nụ cười.

Tuy nhiên, cậu ta cũng chỉ lại nhìn tôi chằm chằm như một tên bệnh hoạn. Đến khi tôi đã gần như nổi điên, muốn nhào lên đập vào mặt cậu ta thì cậu ta mới lên tiếng: “Chào cậu, tôi tên là Thái Trinh”.

10. Đứt

ĐỨT

Thế nào gọi là có duyên mà không có phận? Tôi không biết và cũng chẳng quan tâm.

Đối với hai con người xa lạ, chỉ cần được gặp nhau, biết tên nhau, yêu nhau đã là một mối duyên phận rồi. Không cần biết đến cuối cùng, họ có được bên nhau không, duyên phận chỉ thật sự kết thúc khi cả hai cùng buông tay.

...

Tôi vốn cho rằng cuộc đời không bao giờ xảy ra những thứ gọi là điều kì diệu. Giờ thì tôi biết là nó có thật rồi.

Người đang ở bên cạnh tôi bây giờ, người đã ở bên cạnh tôi suốt một đêm khi tôi lên cơn sốt lại chính là người mà tôi đã quên hai lần. Tôi nhớ vào một thời điểm nào đó, bố tôi có nói tôi bị đãng trí, chẳng nhớ được điều gì lâu. Lúc ấy, cứ tưởng bố đùa, ai ngờ, đúng là bố tôi không hay đùa thật.

Tôi nhìn Thái Trinh, nhìn cậu ấy thật kĩ. Cậu ấy có một đôi lông mày rậm, một đôi lông mi cao vút, cái mũi thẳng và nước da ngăm đen. Ai bảo Thái Trinh của tôi không đẹp trai? Theo tôi, cậu ấy là đẹp nhất, là bựa nhất, là biến thái nhất, và cũng là độc nhất. Nếu đặt tôi vào hoàn cảnh của cậu ấy, có thể tôi đã chẳng ngần ngại mà đánh chết cái con nhóc Thùy Dương chết tiệt dám quên đi mình. Tuy nhiên, Thái Trinh là cậu ấy. Chỉ có cậu ấy mới có thể chẳng ngại gì mà làm bạn lại với tôi từ đầu, sỉ nhục tôi, khinh bỉ tôi lại từ đầu. Cũng chỉ có cậu ấy mới có đủ kiên nhẫn để yêu thương một đứa bị bệnh não như tôi suốt bốn năm cấp hai, và tiếp theo, có lẽ là cả cuộc đời như cậu ấy đã từng nói.

Đối với tôi, một cơn sốt có thể làm tôi quên hết tất cả về cậu ấy. Nhưng đó cũng là vì khi tôi sốt, trong đầu tôi chỉ có cậu ấy.

Bệnh của tôi là một căn bệnh kì lạ. Não của tôi có một khối u. Khi tôi lên năm, bác sĩ đã xác định rằng bệnh của tôi không thể chữa khỏi. Tuy nhiên, mãi đến khi tôi quên đi Thái Trinh, mọi người mới hiểu căn bệnh ấy thật ra là thế nào. Mọi người đều biết căn bệnh ấy của tôi. Cả tôi cũng vậy, chỉ là tôi đã sơ ý quên mất mà thôi.

Tôi gọi Thái Trinh dậy, nói với cậu ấy: “Này, tôi khỏi bệnh rồi, tụi mình đi bờ hồ Xuân Hương chơi bù đi”.

Thái Trinh nhìn tôi ngạc nhiên, tôi đành mỉm cười yếu ớt với cậu ấy. Một lát sau, Thái Trinh cũng xoa đầu tôi đáp lại: “Ừ, đợi tôi một lát”.

Khi cậu ấy bước ra khỏi phòng, không hiểu sao tôi lại cảm thấy mắt mình cay cay. Đây có lẽ chính là hậu quả của việc ngủ quá nhiều: tuyến lệ của tôi bị mất kiểm soát. Nước mắt của tôi cứ tuôn ào ào trong khi tôi hoàn toàn bất lực trong việc kiểm soát chúng, chỉ biết nấc từng tiếng nghẹn ngào.

...

Chiều hôm ấy là một buổi chiều lạnh ảm áp. Tôi và Thái Trinh cùng nhau đi dạo khắp Đà Lạt. Chúng tôi chụp hình rất nhiều, đặc biệt là tôi. Tôi muốn lưu trữ cho bản thân thật nhiều kỉ niệm, hoặc có lẽ là tạo nên những kỉ niệm mới cùng Thái Trinh ngay bây giờ. Hôm nay, Thái Trinh trông rất vui vẻ. Cậu ấy chọc phá tôi không ngừng nghỉ nhưng thái độ lại tỏ ra vô cùng dịu dàng. Tôi cho rằng cậu ta đã hoàn toàn gục ngã trước sắc đẹp thần thánh của tôi, ha ha ha....

Khi đi quanh bờ hồ Xuân Hương, chúng tôi nhìn thấy rất nhiều người cùng đi xe đạp đôi, thế là tôi nổi hứng, đòi đi thử cho bằng được. Tuy nhiên, chẳng ai trong chúng tôi có chứng minh nhân dân cả. Vậy là cả hai đành ngậm ngùi ngồi nhìn người ta tung tăng đạp xe trên đường.

Nhưng Đà Lạt là thành phố du lịch cơ mà. Không được đi xe đạp đôi? Không sao, vì đã có bác đạp xích lô vui nhộn luôn sẵn sàng phục vụ quý khách tận tình.

Thế là tôi và Thái Trinh lại cùng vi vu trên chiến xích lô teen trên con đường vòng quanh thành phố Đà Lạt mộng mơ.

Đến tối, khi cả tôi và cậu ấy trở về khách sạn, cả hai cùng bị mắng té tát vì cái tội chơi rong vô tổ chức. Bố tôi nói: “tụi bây có biết từ nãy đến giờ, người lớn tụi tao chỉ có ngồi lì ở tiệm cà phê, hết ăn kem tới uống sữa hay không mà đi chơi không thềm rủ hả?”.

Khóe mắt tôi co giật, bố tôi và quý vị phụ huynh này cũng quá ư là rảnh rồi đi. Mắng được một lúc, hờn giận được một chút, bố tôi lại quay sang nói chuyện nhảm với bố Thái Trinh. Tôi chào tạm biệt mọi người và quyết định đi ngủ sớm. Chuyến xe khởi hành về Sài Gòn sẽ khởi hành vào lúc 9h ngày hôm sau.

...

“Khi nào con bé không còn quên gì nữa, tôi nghĩ các vị nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa. Tôi rất tiếc vì căn bệnh này hoàn toàn không có cách chữa.”

11. Có Những Thứ Mặc Định Là Sẽ Dính Với Nhau (kết)

CÓ NHỮNG THỨ MẶC ĐỊNH LÀ SẼ DÍNH LẤY NHAU

Nói dối được xem như một hình thức chính đáng để tránh người khác đối mặt với những sự thật đau lòng. Bác sĩ nói dối bệnh nhân để họ có thêm niềm tin và nghị lực sống. Bệnh nhân nói dối người nhà để khiến họ yên tâm. Người nhà lại nói dối hàng xóm để họ không nói với bệnh nhân điều mà bác sĩ thật sự che giấu. Tóm lại, mọi lời nói dối đều dẫn mọi người đi đến một vòng tròn méo mó, dở hơi.

Đối với tôi, nói dối chỉ là một dấu hiệu của sự yếu đuối.

Tôi học lớp 10 và tôi sắp chết.

Đó là sự thật mà tôi biết, là sự thật mà tôi không thể thay đổi cũng như che giấu. Tôi đã từng đọc qua rất nhiều câu chuyện có kết cục giống như những gì câu chuyện này sắp xảy ra.

Phổ biến nhất là nhân vật nữ sẽ làm điều gì đó gây tổn thương nhân vật nam như nói lời chia tay rồi tổ chức đi du lịch xa với bạn trai mới, không quên thường xuyên up ảnh thân mật của hai người lên facebook. Đến lúc ấy, nhân vật nam sẽ vô cùng đau khổ, vô cùng hận nhân vật nữ đã phụ mình nên bắt đầu ăn chơi sa đọa, tắm mình trong rượu chè, cờ bạc. Vài năm sau, bạn trai mới của nhân vật nữ sẽ trở về cùng một đồng quà mua từ siêu thị trong nước, nói cho nhân vật nam biết rằng nhân vật nữ đã qua đời. Đến lúc đó, nhân vật nam sẽ vô cùng hối hận, vô cùng đau khổ và quyết tâm làm lại cuộc đời hoặc nhảy sông Sài Gòn tập bơi. Cốt truyện này hay nhưng đến cuối, nhân vật nam vẫn sống trong nỗi đau vật trong tim vô thời hạn.

Phổ biến thứ hai là nhân vật nữ sẽ đột nhiên trở nên dịu dàng, đáng yêu (điều mà tôi không thể làm được) đối với nhân vật nam. Họ cùng nhau tạo nên những kỉ niệm cuối cùng của cuộc đời nhân vật nữ (tuy nhân vật nam chẳng biết gì ráo). Sau đó, nhân vật nữ sẽ đột nhiên biến mất hoặc lịch sự hơn thì nói với nhân vật nam rằng “Họ hàng ngoài quê em tổ chức đám cưới, em phải về ăn tiệc” rồi phăng luôn. Nhân vật nam trong trường hợp này sẽ trở thành kẻ duy nhất bị lừa, kẻ duy nhất không biết sự thật về căn bệnh của nhân vật nữ. Sau vài năm hay may mắn hơn thì vài tháng, nhân vật nam sẽ biết được chuyện của nhân vật nữ, rồi cũng tiếp bước con đường lụy vì tình. Vân vân...

Còn tôi, tôi quyết định dùng cách mà tôi cảm thấy ổn nhất để giải quyết việc này, đó là nói thật. Tôi sẽ nói với bố mẹ, với Thái Trinh rằng tôi đã nhớ hết tất cả, nói với họ rằng có lẽ thời gian của tôi còn lại cũng chẳng bao nhiêu. Như vậy, tôi và tất cả mọi người đều có thể thẳng thắn mà trải qua những ngày còn lại của cuộc đời tôi. Tôi nghĩ vậy.

...

Tôi chọn thời điểm nói với Thái Trinh cái phát hiện ấy của mình là vào lúc chúng tôi chia tay ở bến xe miền Đông. Vì sau đó, cả tôi và cậu ấy đều có một khoảng thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ xem có nên làm chuyện gì nông nổi hay không.

Làm nhân vật nữ chính bệnh tật thật vất vả.

...

...

Thật ra tôi đã có một chuyến đi rất “ngọt ngào” với Thái Trinh. Tôi ngồi chung với cậu ấy suốt cuộc hành trình “dán móng vào ghế” dài 8 tiếng đồng hồ. Hôm ấy, Thái Trinh đột nhiên để quên chiếc mp3 – vật bất ly thân của cậu ấy – trong chiếc va li được gửi dưới gầm xe. Thế là, lần đầu tiên trong chuỗi những ngày xui xẻo chúng tôi quen biết, cậu ấy “năng nặc” “nài nỉ” tôi cho nghe nhạc chung. Tôi ngất! Tôi chỉ thích cái hình tượng bá đạo, lão toét của cậu ấy hằng ngày thôi.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng tôi thì ngại như điên vì lúc đấy trông cậu ấy vô cùng đáng yêu. Thôi đành chịu vậy, yêu rồi thì ai mà chả điên loạn như nhau, huống chi, chúng tôi vốn đã điên từ trước rồi =.=

...

Trải qua 8 tiếng đồng hồ vật vã vì đau tim, chúng tôi cũng đến nơi. Khi xuống xe, Thái Trinh rất nhiệt tình xách hành lý cho tôi, làm mẹ tôi cứ khen cậu ấy không ngừng nghỉ. Tôi thở dài. Nhìn cậu ấy vậy chứ không phải vậy đâu mẹ ơi!!!!!!

Và cuối cùng, cái thời khắc quan trọng đã đến, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết cái tin sẽ làm thay đổi nhiều thứ trong cuộc đời cậu ấy – nếu đối với cậu ấy, tôi đủ quan trọng.

Tôi nói: “Này, tôi nói cho cậu biết một bí mật rất rất khủng khiếp mà có thể nó sẽ khiến cậu phải buồn dài dài đấy”.

Thái Trinh nheo mắt nhìn tôi: “Đừng nói cậu là les đấy nhá”.

Khóe mắt co giật, tôi kích liệt cho rằng việc để cái tên này lụy vì tình rồi sống trong đau khổ cũng không hẳn là kết thúc tệ. Nhưng nghĩ lại, tôi không thể vì thù hận cá nhân mà đánh mất phẩm chất nhân vật chính được. Thế là tôi bèn cẩn thận nói, nói cho cậu ấy biết hết tất cả những điều cậu ấy cần biết, cần hiểu. Sau khi nói xong, tôi thật sự nghĩ mình không thể chịu đựng được tiếp nếu nhìn thấy biểu hiện của Thái Trinh. Thế là tôi quay lưng lại với cậu ấy, đi thẳng một mạch đến chỗ xe của ba mẹ mình đang đậu sẵn ở cách đó không xa.

Việc Thái Trinh nghĩ thế nào là chuyện rất quan trọng với tôi. Tôi vừa hy vọng cậu ấy sẽ bảo vệ bản thân mình, kết thúc với tôi vừa mong cậu ấy sẽ học hỏi các nhân vật chính trong các câu chuyện buồn khác.

Nhưng Thái Trinh là Thái Trinh, cậu ấy là cái tên mặt dày nhất hành tinh này. Tôi chưa từng gặp bất kì ai có nhiều nghị lực, kiên trì như cậu ấy. Như các bạn biết rồi đấy, tôi là một con người rất mực tồi tệ và bệnh hoạn. Thế nhưng, đối với người đã thẳng thừng quên hẳn cậu ấy hai lần là tôi đây, cậu ấy vẫn luôn giữ cái bản tính mặt dày ấy, xây dựng lại những kí ức giữa chúng tôi từ con số không. Vậy nên, tôi rất muốn biết rốt cuộc cậu ấy sẽ phản ứng thế nào đối với chuyện này. Liệu đây có phải là giới hạn cuối cùng của những gì cậu ấy đã dành cho tôi? Mọi chuyện đã dễ dàng hơn rất nhiều nếu tôi lại có thể có cơ hội để quên đi cậu ấy lần nữa, để cậu ấy và tôi lại có thêm điều gì đó mới mẻ lại từ đầu.

Tuy nhiên, tôi không thể.

Thậm chí là cơ hội để hỏi Thái Trinh: “Cậu nghĩ thế nào?”, tôi cũng không có.

Vì ngay sau ngày hôm ấy, tôi lại ốm.

Lần này, đầu của tôi thật sự rất đau, đau đến ngất đi, tỉnh lại vài lần. Tôi nói với bố mẹ: “Đừng gọi Thái Trinh nhé, con không muốn sau này sẽ bị cậu ta sỉ nhục là đồ mót ướm đầu”. Thấy họ khóc, tôi cứ nghĩ là họ sẽ làm vậy. Ai dè, tôi mới nhập viện được một lúc thì Thái Trinh cũng lao vào phòng bệnh nhân với tốc độ kinh hồn.

Giờ thì tôi đủ hạnh phúc rồi đấy.

Bố mẹ tôi đi nói chuyện với bác sĩ, để tôi ở lại một mình cùng Thái Trinh trong tình trạng dây nối đầy người. Haizzz, đầu của tôi đau quá.

Thái Trinh từ lúc bố mẹ tôi đi chỉ có im lặng nhìn tôi, rồi nhìn tôi im lặng mà thôi. Tôi cười nói: “Thấy chưa, tôi đã nói rồi, ai bảo cậu không tin”.

Cậu ấy không nói gì.

Tôi đành nói tiếp: “Này, cậu không tranh thủ nói chuyện với tôi vài câu cuối cùng à?”.

Lúc này, Thái Trinh mới yếu ớt nói: “Tôi ghét nhất là những đứa nói nhiều”.

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy.

“Nhưng cuối cùng, tôi lại phải dính với một đứa con gái nói nhiều còn hơn bạn thân của bố tôi”.

Khóe mắt tôi co giật: “Ý cậu là tôi nói nhiều hơn bố tôi đấy à?”.

Cậu ấy nói tiếp: “Đành chịu thôi, mối quan hệ giữa tụi mình quá lỏng lẻo, có dùng kéo cũng chẳng cắt đứt được”.

Tôi cười, nghĩ rằng cậu ấy nói không sai. Cậu ấy là bạn thân của thằng nhóc em sinh đôi kết nghĩa của tôi, là cậu bạn ngồi sau lưng tôi bốn năm, là con trai của người bạn thân chí cốt của bố tôi, là người thích tôi, cũng là người tôi thích. Mối quan hệ phức tạp thật.

“Cứ tưởng như vậy tức là tôi rất có duyên với cậu” – Thái Trinh ôm đầu nói – “Vì tôi luôn gặp lại cậu ngay khi cậu vừa mới quên tôi với những thân phận khác nhau”.

Tôi gật gù nhưng rồi cũng nói: “Cậu có thể nói chuyện bớt văn vẻ lại không! Tôi nổi hết da gà rồi này”.

Thái Trinh lườm tôi một phát rồi lại khôi phục dáng vẻ trêu chọc tôi hằng ngày: “Cùng lắm thì lần sau, chúng ta sẽ lại có mối quan hệ lỏng lẻo như lần này thôi”.

Tôi thấy khó hiểu, bèn hỏi cậu ấy: “Là sao? Ý cậu nói là kiếp sau ă hả?” – tôi gật mình với những gì mình vừa thốt ra – “Ôi mẹ ơi, đừng nói là cậu đang nghĩ quẩn đấy nhé”.

Cậu ấy gõ đầu tôi một phát rồi lạnh lùng nói: “Nghĩ cái đầu cậu, ý tôi là dù cậu có ra sao thì chúng ta vẫn sẽ như vậy thôi”.

Tôi ngẫm nghĩ câu nói ấy một hồi lâu rồi nói: “Cuộc nói chuyện của chúng ta càng lúc càng chẳng đi về đâu. Thôi, cậu quay trở về với phong cách bi kịch lúc này đi”.

“ ... ”

Vâng, tôi rất có khiếu trong việc cắt đứt dòng cảm xúc của người khác.

Sau đó, tôi cảm thấy đầu óc của tôi mơ hồ dần.

Tôi nghĩ rằng mình đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của bố và khuôn mặt đầm nước mắt của mẹ tôi. Bố tôi nói: “Bác sĩ nói con sẽ không sao đâu, con đừng lo”.

Rồi tôi cũng nhìn thấy những thứ mà tôi không nghĩ là mình sẽ có dịp được chứng kiến: Thái Trinh khóc. Tuy những giọt nước mắt của cậu ấy rơi xuống rất chậm, rất ít, tôi vẫn cảm thấy có cái gì đó nhói nhói trong tim mình.

Bố mẹ à, con nợ bố mẹ tất cả những gì con có. Nếu thật sự có kiếp sau, cho con tiếp tục làm con của hai người nhé.

Thái Trinh à, tôi nợ cậu một “mối duyên”. Nếu thật sự có kiếp sau, tôi hy vọng chúng ta sẽ như những gì cậu đã từng nói.

...

“Này, tôi đang nghĩ, nếu có một ngày tôi ngủ trước cậu, cậu định sẽ thế nào?”

“Tiếp tục sống đến hết thì thôi. Dù gì thì cậu cũng đợi tôi, chúng ta sẽ lại đầu thai làm những người có duyên khác”

“Hừ, tại sao tôi lại phải đợi cậu chứ?”

“Hừ, nếu cậu muốn gây xì căng đan trâu già gặm cỏ non thì cứ việc đi trước đi”

“ ... ”

...

...

Nếu coi mỗi mắt xích trong mối quan hệ giữa tôi và Thái Trinh là một sợi dây, tôi nghĩ giữa chúng tôi đã có một sợi dây siêu cứng, siêu dày được bện từ rất nhiều những sợi dây nhỏ. Và sợi dây ấy nhất định sẽ luôn giữ tôi và cậu ấy dính chặt với nhau như vậy...

12. Ngoại Truyện: Thái Trinh - Nhớ

THÁI TRINH – NHỚ

Sáu năm sau...

Thái Trinh ngồi lặng lẽ trước cửa nhà mình, nhìn bầu trời không mây, xanh biếc của Đà Lạt.

Ngay sau khi tốt nghiệp đại học, cậu liền được rất nhiều công ty tuyển dụng. Sau cùng, bỏ qua mọi lời mời hấp dẫn của các công ty nước ngoài với lương cao ngất ngưỡng đối với một sinh viên vừa mới ra trường, cậu chuyển về Đà Lạt sinh sống.

Đã sáu năm trôi qua kể từ khi cậu khóc.

Đã sáu năm trôi qua kể từ khi cậu không còn được nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch của ai đó.

Sáu năm qua, cậu đóng khép trái tim mình lại, chờ đợi một điều kì diệu.

Và bây giờ, khi ngồi trên chiếc ghế có tầm ngắm rất chuẩn tới sân thượng của khách sạn đối diện, cậu lại nghĩ về chuyện xưa.

...

Khi ấy, tôi mới học lớp một.

Vào một ngày đẹp trời, tôi sang nhà cậu bạn thân của mình chơi lần đầu tiên. Khi vừa mới chuẩn bị bước vào phòng của hắn thì tôi đã bị hắn cảnh báo: “Tránh xa cái cửa sổ đối diện cái cửa sổ phòng tao ra, không thì mày có bị gì cũng đừng gọi tao”.

Thật ra chính câu nói ấy đã đánh thức trí tò mò của tôi. Bước vào phòng, đến bên chiếc cửa sổ, những gì tôi thấy là hình ảnh một bé gái đang gạt gù bên cửa sổ, nước dãi chảy tèm lem. Vốn là người sạch sẽ, tôi cảm thấy vừa ngứa mắt, vừa ngứa tay. Thế là sẵn có chậu cây bên cạnh cửa sổ, tôi liền nhặt một cục đá chọi sang bên ấy.

Chỉ là một cục đá, ai ngờ, nó lại khiến tôi dính luôn với một kẻ nào đó vô cùng nhiều chuyện và bất bình thường.

...

Rồi vài năm sau, gia đình tôi chuyển xuống Sài Gòn. Khi đi, tôi đã rất muốn nói với cô nhóc ấy điều mà mình luôn cất giữ trong tim nhưng nghĩ lại, khoảng cách từ nơi này đến Sài Gòn là rất xa, tôi không muốn khiến một ai đó cứ nhớ mãi về mình như vậy. Huống chi, chưa chắc gì cô nhóc ấy cũng giống như mình.

...

Ở Sài Gòn được vài năm, tôi cũng quen được với cuộc sống nơi đây. Dân Sài Gòn thật lắm người nhiều chuyện. Nếu có ai đó ở đây, chắc chắn sẽ vô cùng thích thú. Chỉ tiếc....

...

Rồi lớp tôi cũng có một người mới chuyển đến.

Cô gái này, mọi hành động, mọi lời nói đều làm tôi nhớ đến ai đó, rất rất nhớ. Nhưng càng ngạc nhiên hơn, cô ấy cũng tên giống ai đó, nét mặt cũng có vẻ rất giống. Chỉ có điều, cô ấy không biết tôi là ai.

Vốn sẽ cứ cho rằng đó chỉ là một sự tình cờ, cho đến khi nhận được tin của người bạn thân năm nào, tôi mới biết rõ sự thật.

Thì ra, em bị bệnh.

...

Trải qua bốn năm học chung, cứ ngỡ chúng ta đã có những kỉ niệm thật đẹp. Ai ngờ, chỉ qua một cơn sốt, em lại quên mất tôi là ai.

Nhưng cuộc đời thật thú vị làm sao, nhất là khi nó có dính đến em. Tôi và em có mối quan hệ thật lãng nhăng và rối rắm.

...

Mặc dù đã biết trước chuyện này sẽ đến, tôi vẫn không sao đối mặt được với nó. Ngày hôm ấy, tôi đã chạy như điên đến bệnh viện nơi em nằm, suýt chút nữa thì tôi đã nằm chung phòng với em. Nhưng khi nhìn thấy thái độ bình thản và đùa cợt của em, tôi lại không biết nên tỏ ra thế nào cho em đừng giả vờ mạnh mẽ nữa.

Tôi biết, em muốn khóc. Em có biết tôi ước ao biết bao nhiêu lần được em mượn lấy bờ vai của mình không? Chỉ tiếc, tôi đã yêu người quá mạnh mẽ.

...

Ngày hôm ấy là lần đầu tiên tôi khóc, tôi thề như vậy. Khi nhìn thấy đôi mắt em dần nhắm lại, trái tim tôi như không còn ở trong lồng ngực của mình nữa. Tôi đã tưởng nó cũng chết theo em rồi.

...

“Đến giờ rồi, đi thôi” – một người đàn ông nói với Thái Trinh. Hai người cùng bước lên một chiếc xe ô tô rồi phóng đi.

Một lát sau, chiếc ô tô dừng lại trước một ngôi nhà lớn. Thái Trinh bước vào, trên mặt cậu đầy vẻ lo lắng.

...

Một cô gái đứng quay lưng về phía tôi, đang chăm chú nhìn vào bức tranh được treo trên tường.

“E hèm” – tôi háng giọng, cố gây sự chú ý của ai đó.

Cô ấy quay lại, nhìn thấy tôi thì ngáy người một hồi lâu rồi cười nói: “Chào anh, tên tôi là Nguyễn Ngọc Thùy Dương”.

...

Tôi chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì đã quá yêu một người luôn quên đi mình.

Vì dù có bao nhiêu lần quên đi tôi là ai đi chăng nữa, cô ấy vẫn không quên bản thân mình là ai.

Cám ơn các bạn đã đi đến tận đây,

Cứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-han-ta>